

ecsponuus

Matige begroting

Die 2015/16 begroting van mnr Nhlanhla Nene, Minister van Finansies, het verlede week verskeie belastingverhogings aangekondig soos persoonlike inkomstebelasting, die brandstofheffing, die elektrisiteitsheffing, eiendomsoordragkoste en die Padongelukfondsheffing. Om nie te praat van die slegte nuus vir "sondaars" nie met 'n swaar belasting op sigarette en alkohol!

Tog was dit 'n matige begroting in baie opsigte wat nie 'n groot impak op Ecsponent se maatskappye en filiale sal hê nie.

Die dividendbelasting van 15% bly soos dit was. Dit is 'n verligting dat dit nie met 1% verhoog is soos voorspel is deur baie ekonome nie. Dit is positief vir Ecsponent se beleggers, omdat ons reeds weerhoudingsbelasting van 15% moet aftrek op dividendbetalings. Dit is nie verhoog nie en ons beleggers sal steeds goeie opbrengste ontvang.

Die belastingkoers vir maatskappye bly onveranderd op 28% en in daardie opsig sal die begroting nie 'n negatiewe impak op die winsgewendheid van ons filiale en maatskappye uitoefen nie.

Wat verder verhoog is, is die maksimum marginale belastingkoers vir individue, van 40% tot 41%. Dit is die eerste keer in twintig jaar dat persoonlike inkomstebelasting verhoog is en baie van ons beleggers sal inderdaad hoër belasting moet betaal.

Vanaf 1 April vanjaar sal die algemene brandstofheffing met 30.5 sent per liter styg – en dit is geen Aprilgek-grappie nie! Boonop is die heffing van die Padongelukfonds met 50c per liter verhoog, wat die totale brandstofverhoging op 80.5c 'n liter te staan bring.

Beleggers sal ongetwyfeld bedag wees oor die 2% ekonomiese groei wat vanjaar verwag word. Dit is baie laag en sal groot druk op die Tesourie plaas. Die beste manier om dit te hanteer, is om Suid-Afrikaners met inisiatiewe te verenig om wesenlike groei te bevorder en korrupsie en werkloosheid te bestry.

Groete,
Floris

Floris Slabbert - Verkoopsbestuurder

Koste kan jou kelder!

Die bestuurskoste van beleggingsfondse kan die opbrengs van baie aandeleportefeuljes in só 'n mate verswak dat beleggers dikwels min of geen groei op hul portefeuljes toon nie.

Tog is daar die emosionele vertroue van beleggers dat hul fondsbestuurders "die mark sal klop" en dat koste dan nie soveel saak maak nie.

Navorsing bewys die teendeel: dat fondsbestuurders nie beter vaar as die markgemiddeld nie en dat koste veral in 'n afswaai van die aandelemark 'n wesenlike impak op die groei van 'n beleggingsportefeulje kan hê.

Fondsbestuurders argumenteer dat hulle laag koop en hoog verkoop. Dis nie altyd die geval nie. Daar is twee partye in die transaksie en IEMAND moet laag koop. Wie sê dit is

noodwendig jou fondsbestuurder?

'n Onlangse voorbeeld is 'n bekende batebestuurder wat 65 fondsbestuurders het. Toe African Bank ineenstort, was hulle met 22% die grootste aandeelhouer in die bank. Die rooi ligte het al geflikker, maar die batebestuurder het tot baie kort voor die ineenstorting in die bank bly belê.

Fondsbestuurders maak foute. Waarom betaal beleggers soveel aan bestuurskoste as die algemene aandele-indeks dikwels die opbrengs van individuele fondsbestuurders klop? Dit sal natuurlik moeilik vir 'n fondsbestuurder wees om bestuurderskoste te regverdig as bloot in 'n aandele-indeks belê word – dus is daar gevestigde belange wat seevier.

Byna tien jaar gelede het Rob Rusconi, onafhanklike aktuaris,

die mark geskok met navorsing oor die impak van koste en hoe swak die werklike opbrengste van pensioenfondse is.

Rusconi se bevinding – dat 1% se koste per jaar oor 'n tydperk van veertig jaar die belegger se opbrengs met 30% verminder – het die mark onkant betrap. Almal praat van saamgestelde groei, maar min het gedink aan iets soos saamgestelde koste.

Baie fondsbestuurders word ook vergoed op grond van die persentasie fondse onder hul bestuur. Hoe meer onder hul bestuur is, hoe groter die vergoeding. Dit inspireer hulle dikwels om eerder meer fondse te bekom, as om goeie opbrengste te toon.

Daar is 'n wye verskeidenheid beleggingsfondse en Rusconi meen baie van hulle word doelbewus ingewikkeld saamgestel om kostes te regverdig of feite te verskuil.

Die fondse het sekere maatstawwe en fondsbestuurders word vergoed indien opbrengste, byvoorbeeld, inflasie plus 3% klop. Die fondsbestuurders kies die maatstaf wat hulle pas en in 'n bulmark sal die maatstaf van inflasie + 3% maklik geklop word – wat groot bonusse beteken. Asof dit nie genoeg is nie, kry beleggingshuise superwinste indien die maatstawwe oortref word.

Intussen loop die kliënt boonop die risiko dat sy fondsbestuurder aan die einde van die maatstaf-tydperk nie die paal haal nie. In so 'n geval sal die bestuurder begin kanse neem om dit te haal. As sy pogings nie slaag nie, is dit die belegger wat groot verliese ly.

Kommissie aan 'n finansiële adviseur word dikwels as die groot sondebok by koste voorgehou. Tog sê Rusconi dit verteenwoordig slegs 35% van die totale koste van aftreepplanne. In werklikheid gaan 13% van voorafkoste aan infrastruktuur en 16% aan bemerking, uitreiking, ens. Die aaneenlopende koste bestaan uit 9% wins, 3% belasting, 14% onderhoudskoste en 10% vir beleggingskoste en waarborgs.

Dit lyk mos of die vinger met opset na die adviseur gewys word om die aandag van die werklike koste-prentjie af te trek! Daar is die etiese vraag of trustees hul fidusiële verantwoordelikheid nalaat deur nie fondsbestuurders se optrede en spesifiek die verhalings van kostes en die toedeling van bonusse te bevraagteken nie?

'n Mismoedige belegger het Ecsponent genader oor sy

belegging van R500 000 by 'n bekende handelsbank. Ná sewe maande is die belegging slegs R499 237 werd. Hy was ontsteld omdat die verwagte groei sy aftrede moes verstewig en hy sal langer moet werk as sy beleggings nie groei nie.

'n Ontleding van sy beleggingstaat toon dat R7 500 (1.5%) se aanvangskoste deur die finansiële adviseur afgetrek is. Verdere registrasie- en aanvangskoste het sy aanvanklike beleggingsbedrag tot R491 552 verlaag.

Die produk waarborg die kapitaal minus die koste. Dus nie R500 000, maar slegs R491 552! Die belegger het dit nooit besef nie.

Maandeliks word bestuurskoste van R212, advieskoste van R242, asook R120 vir die finansiële adviseur verhaal. Dus 'n totale maandelikse koste van R574!

'n Ontleding van die feiteblad van die betrokke produk wys daar is ook 'n prestasiebonus aan die fondsbestuurder betaalbaar. Dit is 25% van die opbrengs as die maatstaf van verbruikersprysindeks (VPI) + 2% geklop word. Dit is baie laag en die meeste ander maatstawwe begin by VPI + 3%.

Die VPI was die afgelope vyf jaar gemiddeld 5.3% per jaar. Dit beteken 'n bonus word aan die fondsbestuurder betaal as

die fonds beter as 7.3% presteer. In Januarie het die inflasiekoers tot 4.4% geval – wat beteken die fonds hoef net beter as 6.4% te vaar om 'n bonus te verdien.

Ironies genoeg word die fondsbestuurder dus "vergoed vir die daling in inflasie" sonder dat enige bykomende werk gedoen is.

Die feiteblad toon die fonds het die afgelope vyf

jaar 'n gemiddelde opbrengs van 7.82% per jaar getoon. As die gemiddelde inflasie van 5.3% per jaar afgetrek word, beteken dit die fonds het slegs 'n gemiddelde opbrengs van 2.6% per jaar bo inflasie gelewer. Trek die koste af en dis duidelik hoe sleg die belegger daarvan afkom.

Indien die belegger egter sy R500 000 sewe maande gelede in Ecsponent se Klas B aandele belê het, sou dit teen 'n koers van 11.2% per jaar tans op R532 655 gestaan het.

Ons belê 100% van die kapitaal en gee goeie opbrengste – veral oor die lang termyn. Ons is aanspreeklik teenoor ons kliënte, en glo dat kliënte ten alle tye billik behandel moet word.

